

Murray N. Rothbard

A FORRADALOM JELENTÉSE

MURRAY N. ROTHBARD

A forradalom jelentése

Fordította: Táborszki Bálint

E téma kapcsán létfontosságú cikkében Karl Hess az igazi libertárius mozgalomra helyesen „forradalmi” mozgalomként hivatkozik. Ez felveti, hogy igen kevés amerikai érti a „forradalom” szó valódi jelentését.

A legelső és az egyetlen dolog, ami a legtöbb emberben felmerül a „forradalom” szó hallatán, az a közvetlen fizikai konfrontáció az Állammal: barikádok felállítása az utcákon, csaták a rendőrök ellen, a Bastille vagy más kormányépület megrohamozása. De ez csupán egy apró része a forradalomnak. A forradalom egy hatalmas, összetett, hosszútávú folyamat megannyi létfontosságú részegységgel és funkcióval. A forradalom a szórólapozó, ahogy a tanulószobájában ír, az újságíró, a politikai egyesület, az agitátor, a szervező, a campus aktivista, a teoretikus, a filantróp. A forradalom mindez, és ennél is több. Minden személynek és csoportnak megvan a maga helye ebben a hatalmas, összetett mozgalomban.

Vegyük például korunk libertáriusainak legnagyobb modelljét: a tizenhetedik, tizennyolcadik és tizenkilencedik század nagy klasszikus-liberális, vagy sokkal inkább „klasszikus-radikális” forradalmi mozgalmait. Őseink hatalmas, kiterjedt és briliáns forradalmi mozgalmat alkottak nem csupán az Egyesült Államokban, hanem az egész nyugati világban, amely évszázadokon át tartott. Ez a mozgalom volt legnagyobbbrészt felelős a történelem radikális megváltoztatásáért, szinte a történelem elpusztításáért annak addig ismert formájában. Mert ezek előtt az évszázadok előtt az emberiség

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

történelme egy-két ragyogó kivétellel a zsarnokság és despotizmus sötét és véres feljegyzése volt; különböző abszolút Államok és királyok jegyzéke, akik elpusztították és kizsákmányolták alattvalóikat, többnyire parasztokat, akik rövid és állatias életet éltek a létfenntartás küszöbén, reménytelenül és kilátástalanságban. A klasszikus liberalizmus és a radikalizmus volt az, ami reményt hozott és elfoszlatta a kilátástalanságot az embertömegek számára, ami elindította a beteljesedés hatalmas folyamatát. Minden, amit az ember ma elért a fejlődés címszava alatt, remény tekintetében, életszínvonal tekintetében, annak a forradalmi mozgalomnak, annak a „forradalomnak” köszönhető. Ez atyáink nagy forradalma volt; most reánk hárul a feladat, hogy megvalósítsuk befejezetlen forradalmuk ígéretét.

Megannyi szereplő alkotta ezt a klasszikus forradalmi mozgalmat. Ezek voltak a libertárius gondolkodók és ideológusok, akik megalkották és összefonták a libertárius elmélet és alapelv szálait; a tizenhetedik századi Anglia Levellerjei és La Boetie, a tizennyolcadik század radikálisai, a philosophesek, a fiziokraták, az Angol radikálisok, az Amerikai Forradalom Patrick Henryjei és Tom Painejei; a tizenkilencedik századi Anglia James Milljei és Cobdenjei, Amerika Jacksoniánusai, abolicionistái és Thoreau, Franciaország Bastiatjai és Molinarijai. Caroline Robbins és Bernard Bailyn létfontosságú munkája például demonstrálta a libertárius klasszikus-radikális eszmék és mozgalmak folytonosságát a tizenhetedik századi Angol forradalmároktól az amerikai forradalmárokig, másfél évszázaddal később.

Az elméletek aktivista mozgalmakba olvadtak, felemelkedő mozgalmakba, amelyek egyéni szabadságot, szabadpiaci gazdaságot, a feudalizmus és a merkantilista államizmus eltörlését, a teokrácia és háború szabadsággal és nemzetközi békével való felváltását követelték. Ezek a mozgalmak egyszer-egyszer erőszakos „forradalmakba”

csaptak át, amelyek hatalmas lépéseket tettek a szabadság felé: ilyen volt az Angol Polgárháború, az Amerikai Forradalom, vagy a Francia Forradalom. A következmény a szabadság mérhetetlen növekedése volt és a bőség, amelyet a mozgalom következménye, az Ipari Forradalom engedett szabadjára. A barikádok bár fontosak voltak, de a hatalmas folyamat csupán egy apró részét képezték.

A szocializmus valójában nem radikális, és nem is igazán forradalmi. A szocializmus egy reakciós visszafejlődés, egy önellentmondásos próbálkozás a klasszikus radikális célok: a szabadság, a fejlődés, az Állam elsorvadása vagy lebontása elérésére régimódi államista és Tory módszerek használatával: kollektívizmussal és állami irányítással. A szocializmus egy Új Toryizmus, amely gyors bukásra ítéltetett akárhol, ahol kipróbálják - amit a központi tervezés összeomlása demonstrált Kelet-Európa kommunista országában. Egyedül a libertarianizmus valóban radikális. Kizárólag mi vagyunk képesek befejezni hatalmas ősünk bevégezetlen forradalmát, a világ átalakítását a despotizmusból a szabadság birodalmába. Egyedül mi vagyunk képesek helyettesíteni az emberek kormányzatát a dolgok adminisztrációjával.

Kedves olvasónk,

Bármennyire is fontosnak találjuk a szabadság üzenetét és annak elterjesztését Magyarországon, sajnos képtelenek vagyunk tartósan önerőből, a segítséged nélkül csinálni.

Kérjük, támogasd az oldalunkat egy egyszeri összeggel, vagy iratkozz fel egy havonta automatikusan ismétlődő támogatásra [ide kattintva](#).